

prolog

Ptáci bojovně pokřikují. Miranda vidí, jak se k ní otáčí hejno racků. Bílé peří. Lesklé zobáky. Šílené oči. Má s nimi své zkušenosti, ví, jakého násilí jsou schopni, a je jí okamžitě jasné, k čemu se chystají. Pohybují se v útočné formaci, obkličují ji jako bombardéry naváděné na cíl.

Miranda je na cestě k trajektu. Zrychlí, dlouhými kroky zdolává kopec, batoh se jí pohupuje na zádech. Lod' má zpoždění, což není žádné překvapení. Vždycky má zpoždění. Je to jedna z mála konstant na ostrovech.

Vzduchem se nese šplouchání vln. Souostroví je dnes zahalené v oparu. V letních měsících jsou zde mlhy poměrně časté. Odpoledne tu zřídka bývají vlahá a zlatavá, nikdo se tu neopaluje. Obzor je zamžený, slunce připomíná navlhlý dětský větrník. Miranda narazí na úsek, kde se drolí kamení, klouže jí to a smeká se. Nemůže se dočkat, až bude pryč, ale musí být při smyslech a našlapovat opatrně. Cestou ji brzdí hnízda a ptáčata. Racci pokryli každý kousíček trávy a žuly, zem jako by byla zasněžená. Uprostřed toho

všeho stojí Miranda, nepatřičná, jako osamocená borovice v bílém poli.

Ptáci nejsou tiší společníci. Šešestí křídly. Písklata skřehotají, protože chtějí nakrmit. Rodiče jim rozhořčeně odpovídají. Čas od času vypukne roztržka, hádka o teritorium, třepotání křídel, sprška krve. Ani Mirandu nic nechrání před jejich majetnickou, fanatickou úzkostí. Několik racků ji sleduje od té doby, co opustila bezpečí domu. Co nevidět zaútočí. Roztažená křídla, zářící oči. Přilétají blíž a blíž.

Ale Miranda se připravila. Navlékla si tlusté kožené rukavice, aby si před nálety racků chránila co největší část těla. Okolo kotníků má upevněný obojek proti parazitům, aby se jí na kůži nedostali ptačí roztoči. Masku na tváři jí pomáhá snést zápach čpavku z guána. Na hlavu si nemotorně nasadila ochrannou přilbu a pod ni jako dodatečnou tlumící vrstvu ještě pletenou čepici. Je zabalená do ponča, už pošpiněného mazlavým trusem, který na ni raci namířili a vypálili jako zbraň. Až se objeví loď, všechno to ze sebe shodí. Zbaví se svého oblečení jako špion, který se převléká do jiného kostýmu — stáhne si paruku a vyndá falešné zuby, odepne pistoli a uteče ze scény, za chvíli nebude přitahovat žádnou pozornost, bude jen další tvář v davu.

Starou krosnu má napěchovanou, ale žádný velký majetek v ní nemá. Sbírkou mušlí. Papuchalčí pírkem pro štěstí. Žraločí zub, drobný a zoubkovaný. Je zvláštní odcházet od sudu jen s batohem, po takové době, kterou tady strávila. Ale věci tu dlouho nevydrží. Džíny, které si s sebou kdysi dávno přivezla, se rozpadly. Knížky napadla plíseň. Ergonomický polštář je plný myších bobků. Jediné, co se jí podařilo uchránit — za cenu značného úsilí, kdy musela použít vodotěsné vaky a zapojit veškerou svou inteligenci a opatrnost — jsou tři digitální fotoaparáty, jeden velkoformátový

přístroj a několik krabic s nevyvolanými filmy. To jsou její poklady. Na fotografiích zachycovala ostrovy ve všech jejich náladách, od křišťálově čistého jasu zimního slunce po divoké podzimní bouře. Ostrovů je tu víc než tucet. Miranda zvěčnila každý z nich. Čokoládový úlomek, tmavý obrys na pozadí jiskřivého oceánu. Mohutný pahorek zvaný Homole cukru. Ostrůvky Opilého strýčka vystrkující z vln své holé hlavičky. A zdejší lidi. Těch pár, co tu zbyli. Ty taky vyfotila.

Úder přijde bez varování. Racek narazí Mirandě do spánku a ona zavravorá. Vykřikne, helma se jí sveze k očím. Okolo ramen jí s ohlušujícím rámusem pleskají křídla. Ani racek nevyvázne bez zranění, očividně zmatený se zhroutí k zemi. Miranda se nezastaví. Roztřesená a rozčuchaná pokračuje dál k vodě. Ví, že na otevřeném prostranství se nesmí zastavit. Vystoupá na útes a sotva přitom popadá dech, konečně dosáhne hřebene.

Víc než deset metrů od břehu se vznáší stěna z husté mlhy. Spirály mlžného oparu se svíjejí nad oceánem jako dýmající řeřavé uhlíky. Miranda si upraví helmu. Ptáci si teď udržují odstup, přeskupují se, váhají. Vřískají výhrůžky a varování. Miranda koutkem oka vnímá, jak hroživé stíny plachtí a řítí se dolů.

Pak se nad vodou ozve burácení motoru. Přes povyk racků ho skoro nejde slyšet. Miranda sleduje, jak se před lodí pomalu vynořuje z mlhy. Její zjevení má v sobě něco neoohroženého, jako by to byl výstup v kouzelnickém představení. Vypadá to, jako když se loď v bolestech rodí, vynořuje se odnikud, z mlhy, ze snů. Miranda téměř proti své vůli zvedne obě ruce nad hlavu a začne zoufale mávat. Plavidlo je pořád moc daleko na to, aby poznala, jestli jí kapitán Joe zamával zpátky. Pozoruje, jak se loď valí příbojem. Okolo ní víří vřeštící racci. Nevzdali se. Svou nenávist

budou dávat najevo až do hořkého konce. Miranda ví, co by jí udělali, kdyby měli příležitost. Ví, jak nebezpečně můžou tyhle ostrovy být. Ví to líp než kdokoliv jiný.

Za půl hodiny už je Miranda na trajektu. Jako vždycky ji rychle dostihne mořská nemoc, a tak se opře o zábradlí, cítí, jak se jí žaludek zvedá v rytmu pohupující se paluby. Je připravena odjet, poprvé za celý rok je připravena opustit ostrovy. Od břehu ji dělí šest metrů a celý svět. Kapitán Joe se na lodi činí, provádí záhadné námořnické manévry: odvíjí lano, posouvá páku, zkouší odolnost zástrčky. Trajekt se kodrcá od břehu a oceán se točí, krouží okolo vlastní osy. Z téhle perspektivy vypadá krajina úplně jinak, ostrovy jsou malé, mlha připomíná jemnou záclonku, ptáci působí křehce a neškodně jako skládanka origami. Miranda zadrží dech, na pocit bezpečí si odvykla.

Sundala si obojky proti parazitům, pončo, helmu a masku. Ale přesto má nepříjemný pocit, že její oblečení — pracovní boty s ocelovou špičkou, pletená čepice a mužská bunda, kterou si přivlastnila na památku — nevypadá úplně normálně. Její oděv se nehodí nikam jinam než na Farallony. V Kalifornii si o ní asi budou myslet, že je bezdomovec. Kolemjdoucí ji budou litovat a budou jí nabízet drobné. Kdyby jenom věděli.

Loď kráží vodu před sebou. Stopa, která za ní zůstává, naznačuje cestu zpátky ke břehu. Miranda chce pozorovat ostrovy ztrácející se v dálce, dokud je nepohltní mlha. Souostroví je sbírka ostrůvků, drobné seskupení, tečka na mapě. Jihovýchodní Farallon je jako jediný z nich obyvatelný. Nachází se na něm pás zeleně, v něm stojí chata, a taky maják, lodě a dva stromky hrdě vzdorující větru, jejichž koruny se v touze po společnosti proluly. Okolo tohoto ústředního ostrova jsou rozeseté skulptury z holého kamene, tak nepatrné, že se na nich rostliny neuchytí.

Buší do nich vlnobití a zdobí je svijonožci. Loď se vzdaluje od břehu, Miranda se kousne do rtu. Trochu doufá, že zahlédne lidskou postavu, jak na kraji útesu čeká, až bude moct Mirandu vyprovodit a zamávat jí na rozloučenou. Ale po tom všem, co se přihodilo, by měla vědět, že se to nestane. Nikdo tam nestojí. Ostrovy vypadají opuštěně. Proti hradbě mraků vystupuje černý a nehybný maják. Chata skoro není vidět, schovává se za úbočím.

Vlny jsou vyšší a vyšší, vzdouvají se pod trupem lodi. Otevře se výhled na Sedlo, kde se to hemží lachtany, někteří leží na sobě a pospávají, další směšně poskakují po pláži. Trajekt se brzy ponoří do mlhy. Kapitán Joe si uvnitř přístřešku prozpěvuje, veselou melodii odnáší vítr. Miranda sleduje, jak jsou ostrovy čím dál éteričtější a zastřenější. Opar je zbavuje ostrých hran, rozmazává jejich obrysy. Miranda přimhouří oči a naposled se zadívá na pobřeží. Chvilí má pocit, jako by ona sama byla loď, která škube řetězem od kotvy. Za posledních dvanáct měsíců ji k souostroví připoutal pořádný kus železných článků. Během té doby se změnila jako loď ukotvená v přístavu — pokryla ji rez, ošlehaly ji vlny, proděravěl se jí trup, je špinavá a dobitá k nepoznání. Teď cítí, jak se řetěz natahuje. Napíná se za hranici možností, bolí to. Až sebou nakonec škube a v polovině se přetrhne. Když se řetěz podvolí, Miranda málem omdlí.

Poslední rok každé ráno poslouchala, jak si Galen důkladně odplivává do umyvadla. Stála s Charlene u sporáku a uchichtávala se, když na pánvičku do míchaných vajec od mořských ptáků sypaly všemožné koření ze spížirny v marné snaze, aby snídaně chutnala aspoň trochu míň po rybině. Chodívala na procházky s Mickem, kroužili spolu okolo pobřeží. Čekala u hlavního vchodu a sledovala Foresta, jak si pečlivě zavazuje tkaničky, trvalo mu to o deset

minut déle než ostatním, jako by na přesnosti každého uzlu závisel osud světa. Miranda zná všechny jejich zvláštnosti. Ví, že když se Galen směje, mhouří oči a pusou má tak doširoka otevřenou, že je vidět každá plomba. Ví, že si Lucy brouká ve spánku, hodinu za hodinou, ve ztichlé chatě je to zřetelně slyšet. Pamatuje si zemitý a ostrý pach Andrewova potu. Přesně ví, jak široké jsou Mickovy bílé ruce.

Nikoho z těchhle lidí už nikdy neuvidí. Svým způsobem je ráda.

Během dlouhé plavby si sundá čepici a zkouší si uče-
sat rozčuchané vlasy. Zápasí se strašidelnou lodní toale-
tou. Prohlédne si své fotografické vybavení. Někteří lidé si
pojmenovávají auta, přisuzují tím svým miláčkům určitou
osobnost. Miranda má ve zvyku pojmenovávat své foto-
aparáty. Její nejlepší ratolest se nazývá Klenot. Je velko-
formátový a má dost koleček a páček na to, aby zmátl jak
Galena, tak Foresta, kteří měli ve zvyku si s ním hrát, kdy-
koli se Miranda nedívala. Tahle příšera nakladla jako pře-
hnaně aktivní včelí královna stovku fotofilmů, které zatím
zůstaly nevyvolané a čekají na to, až se vyklubou v temné
komoře. Druhý přístroj je Charles, opravdový pamětník.
Charles je v nejlepší formě ráno a večer, když je nebe zla-
tavé a všude je spousta světla. Charles má svůj vlastní názor
na svět. Zbývající dva (Šotek a Rybí čumák) jsou digitální
zrcadlovky: jednoduché, efektní a šíleně drahé. Miranda
je dobrá matka, o všechny láskyplně pečuje. Pamatuje si
jejich narozeniny, důležitá data, kdy si každého z nich po-
řídila.

O dvě své děti loni přišla. Padly za oběť ostrovům. Jme-
novaly se Kocour a Zlosyn. Zmizely navždy.

Miranda se jde schovat pod palubní přístřešek. Uvele-
bí se na lavičce. Oknem vidí, že mlha nijak nepolevila,
ovíjí loď jako gáza. Okolní svět je zredukovaný na zvukové

vjemy: mlhová siréna, šplouchání vln, křik racků. Teď už vzdálený, melodický zvuk.

Sáhne do tašky a vytáhne hnědou obálku. Je objemná, jakoby napuchlá, a šustí. Miranda ji obrátí a do klína se jí snese papírová chumelenice. Jsou tam linkované stránky vytržené ze sešitu, papíry do tiskárny popsané zepředu i zezadu jejím rukopisem. A taky milimetrový papír, papírové kapesníčky a pečicí papír, který ukradla z kuchyně. Veškeré volné místo vyplňuje Mirandino písmo jako mravenci pochodující v řadě za sebou. Papír v jakékoli podobě byl na ostrovech nedostatkovým zbožím, sebemenší prázdný kousíček musela co nejlépe využít. Během volných zimních měsíců vyškubávala stránky z časopisů a zaplňovala jejich okraje. Vystačila si i se starými paragony, původní tisk vybledl a nahradilo ho její písmo. Psala dokonce i na toaletní papír. Obsah staré obálky byl výsledkem celoroční práce.

Miranda si papíry opatrně rozloží na kolenou. Převládá v nich jistý řád, který ale vidí jen ona. Někomu by to mohlo připomínat čmáranici šílence. Někomu zas poezii onoho místa. Najde zápisky ze zářijového slunečného odpoledne. Narazí na dlouhý, šílený dopis z podzimu napsaný tak rozechvělým rukopisem, že je skoro nečitelný. Ze zkrabacených stránek z popršeného týdne, kdy se slavil Den díkůvzdání, pořád ještě dýchá vlhko. Jsou tu řádky z prosince a března, z jara i léta.

Možná v nich nenajde odpověď. Možná se nikdy nevysvětlí všechno, co se jí přihodilo. Ale teď má poslední příležitost to pochopit. Motor trajektu vrčí. V dálce nařiká racek jako vystrašené nemluvně. Miranda chvíli sedí se skloněnou hlavou. Potom začne číst.

sezona žraloků

1

Nikdy nezapomenu na první okamžiky po příjezdu. Farallonské ostrovy byly jiné, než jsem čekala. Ukázalo se, že jsou menší a podivnější, než jsem si je představovala. Nevelké pohoří obklopené vodou. Vypadalo to, že celé ostrovy by ze zemského povrchu dokázala smést jediná silnější vlna. Stála jsem na palubě trajektu. Do trupu narážely vlny a kapitán Joe spouštěl kotvu. Loď se kymácela, rozmazaný horizont tančil. Zastínila jsem si oči a pohlédla na svůj nový domov.

Kdysi dávno se tomuto místu říkalo ostrovy Mrtvých. Ted' jsem pochopila proč. Jihovýchodní Farallon nezabíral ani tři čtvereční kilometry. Další ostrůvky byly nezalesněné, pusté a poničené. Nebyly tu žádné písčité pláže. Pobřeží lemovaly mořské řasy, skalnaté vrcholky se rozpadaly. Ostrovy byly seřazené podle velikosti jako svatební hosté na fotografii. V jejich obrysech bylo něco surového. Svět možná stvořil Bůh, ale vypadalo to, že Farallonské ostrovy přenechal svému nezletilému nevlastnímu synovi, který se navíc musel při práci spokojit s nějakým horším druhem hlíny.

Kapitán Joe stál vedle mě a křičel do vysílačky. Odpovídal mu hlas, který rušilo praskání. Na trajektu jsem strávila pět hodin. Byla jsem zmatená a nutně jsem potřebovala sprchu. Lod' klouzala po vlnách nahoru a dolů. Mžourala jsem do sluníčka. Zakotvili jsme vedle ostrého útesu. Byly vidět jenom skály a nad nimi mraky. U břehu se něco objevilo a začalo to klesat.

Vypadalo to jako vyfouklá ptačí klec. Na spodku byl těžký železný kotouč. Na pozadí oblohy se pohupovala lana a síťoví. Věděla jsem, že to je Billy Pugh. (Jak to jméno vzniklo, se neví. Ptala jsem se, ale odpověď jsem nedostala.) Kapitán Joe rozdával příkazy. Někdo na druhé straně vysílačky odpovídal, hlas komolilo praskání. Inkoustově černý oceán zdobily slizké bubliny.

Na pevninu mě měl přesunout jeřáb. Na Farallonských ostrovech nebyl žádný dok. Ani přístav. Žádné zdání normalnosti. Trajekt se zastavil šest metrů od srázu, víc se přiblížit nemohl, protože by ho rozpáraly útesy schované pod vodou. Billy Pugh přistál s řinkotem na palubě. Kapitán Joe mě bez okolků nasměroval dovnitř pletence z lan. Ukázal mi, jak se mám postavit na základnu, což byl poškrábáný a zjizvený kovový kotouč. Síť nad mou hlavou se sbíhala a byla připevněná na hák. Nad ním se do výšky plazilo ocelové lano. Někde nad celým tím mechanismem byl umístěný jeřáb. Stín vystupující proti oblakům.

Otočila jsem se ke kapitánu Joeovi.

„Je to bezpečné, že jo?“

„Zavazadla pošlu za váma,“ odpověděl.

Zem se mi kymácela pod nohama. Zalapala jsem po dechu a ruce jsem si vpletla do provazů. Billy Pugh nevypadal dostatečně bezpečně na to, aby mě udržel. Pohybovala jsem se rychle, letěla jsem nahoru. Tři metry. Pět metrů. Slyšela jsem, jak ocelové lano úpí. Kotouč se mi točil pod

nohama. Billy Pugh se houpal jako kyvadlo a já jsem se snažila udržet rovnováhu. Oceán zmizel, trajekt změnil tvar, z kapitána Joea zbyla jen karikatura. Měla jsem pocit, že jsem v dálce zahlédla hřbetní ploutev. Zdálo se mi, že jsou tři a pohybují se v souladu. Byla jsem si jistá, že budu zvracet.

Ozvala se rána. Billy Pugh přistál. Prodrala jsem se dírou mezi lany a zhroutila se na půdu Farallonských ostrovů.

Všechno, co následovalo, mám v mlze. Ležela jsem na zádech. Byla jsem pyšná, že jsem zvládla první zkoušku. Čekala jsem, až mi přestane být špatně. Žula mě studila, pod páteří jsem cítila nerovný povrch. Měla jsem teď lepší výhled na jeřáb, zrezavělý stožár trčící nad vodou. Billy Pugh znovu klesal. Někdo poblíž musel tu věc obsluhovat. Nevěděla jsem, kdo mě dopravil na ostrovy, kdo byl na druhém konci vysílačky kapitána Joea. Žilo tu šest stálých obyvatel. Divoké a izolované ostrovy Mrtvých obývalo šest biologů.

Konstrukce jeřábu stála na vrcholku nedalekého kopce. Někdo byl uvnitř, ale z takové dálky jsem nerozeznala žádné charakteristické rysy. Viděla jsem jen obrys člověka. Naviják se točil, lano se odvíjelo. Billy Pugh zmizel z dohledu. Pozorovala jsem mořského ptáka, který proletěl okolo. Vdechla jsem pach plísně a guána. Byl tak pronikavý, že by mi dokázal popálit plíce.

Moje zavazadla absolvovala stejnou nebezpečnou cestu jako já. Když jsem se postavila na nohy, Billy Pugh seděl opět vedle mě, napěchovaný mými kufry. Trajekt už odjížděl. Příd' měl namířenou ke Kalifornii, brázda za lodí připomínala zakalené šedé bláto. Kapitána Joea jsem neviděla. Bez rozloučení sešel do kajuty. V těchto vodách nebylo radno zůstat déle, než bylo nutné.

Vyhlížela jsem svého neznámého pomocníka. Ale obrys v okně jeřábu také zmizel. Ať přístroj obsluhoval kdokoli,

zřejmě nepovažoval za vhodné se představit, pomoci mi se zavazadly, uvítat mě na ostrově. Sevřelo se mi hrdlo. Prozatím jsem byla odkázána sama na sebe.

Cesta k chatě mi nějakou chvíli trvala. Táhla jsem kufry, potila se a lapala po dechu. Bylo brzké odpoledne, chladné a jasné. V dáli se mihl mořský pták a pronikavě zakřičel. Oceán hučel. Nad útesy bouřila bílá pěna. Na pozadí mlhavé oblohy stál na stráži maják.

Když jsem došla ke vchodu, připadala jsem si jako oběť lodní katastrofy. Chata vypadala opuštěně. Okenní tabulky byly popraskané. Podlahová prkna se pod mou vahou prohýbala. Nikde žádný zvonek. Byla jsem po té namáhavé cestě ještě celá udýchaná, zavazadla se mi válela u nohou. Pamatuji si, jak jsem sbírala odvalu k tomu, abych zaklepala. Jak jsem nasadila přátelský výraz, který sděloval: *Těší mě, že vás poznávám.*

Ale dřív než jsem se stačila pohnout, dřív než jsem mohla mrknout, někdo zevnitř rozrazil dveře. Lekla jsem se a couvla. Ven se vyhrnuli dva muži.

Jeden mladý, druhý starý. Možná za to mohly moje dosud rozbouřené vnitřnosti, ale v tu chvíli mi připadalo, že nejsou z tohoto světa. Starší měl hřívu stříbrných vlasů, větrem ošlehanou tvář, vzbuzoval úctu, byl by ideální pro roli Poseidona. Mladší byl útlý jako kmínek. Měl mozolnaté, svalnaté ruce. Mohl by představovat nějaké druhořadé božstvo, skřítku s omezenými, ale překvapivými schopnostmi.

Ted' už samozřejmě znám jejich jména: Galen (ten starší) a Forest (ten mladší). Tehdy jsem netušila, co jsou zač. Zhluboka jsem se nadechla a usmála se.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem.

„Hejbní sebou, nebo celou tu podívanou prošvihneme,“ řekl Forest. Chvíli mi trvalo, než jsem pochopila, že mluví

k muži za sebou, přestože je otočený ke mně. Já jsem jenom náhodou bránila jeho zaujatému pohledu na moře.

„Dobře, dobře,“ bručel Galen a narazil si na bílou hlavu čepici.

„Dobrý den,“ ozvala jsem se znovu, tentokrát hlasitěji. „Před chvílí jsem přijela trajektem. Jsem...“

Forest se otočil a plácl se dlaní do čela. „Zapomněl jsem ten blbej foťák! Věřil bys tomu? Zapomněl jsem ten...“

„Teď už je pozdě. Musíme si poradit bez něj,“ odpověděl Galen.

Vběhli na verandu, a kdybych neustoupila, Forest by do mě vrazil. Zapínal si kabát. Galen dalekohledem zkoumal pobřeží. Otevřela jsem ústa a zase jsem je zavřela. Došla mi odvaha. Nemohla jsem jim potřetí oznámit, že jsem tady. Mlčky jsem sledovala, jak překročili moje kufry a seběhli po schodech.

Chvíli jsem vážně přemýšlela nad tím, jestli se mi to jen nezdá. Vypadalo to trochu jako úzkostná noční můra: strašlivá plavba lodí, obrovské vlny, příšerná síťovaná klec, vířící oceán, hřbetní ploutve v dálce, tajemné postavy na horizontu, žádné přivítání, žádná pomoc se zavazadly, žádná jistota ani bezpečí.

Oba muži odběhli po stezce. Sledovala jsem, jak se vzdalují. Dorazili skoro na vrchol kopce, když se Forest konečně otočil.

„No jasně, ty musíš být Melissa,“ zakřičel. „Vítej! Zdrželi bychom se, ale...“

Galen na něj plynule navázal a větu dokončil: „...ale v Západní zátocce začala žraločí hostina,“ zahulákal. „Jdi do chaty. Nechoď ven. Je to tu nebezpečné.“

Nevezchopila jsem se k tomu, abych na ně zavolala, že se jmenuju jinak. Zmizeli mi z dohledu, pelášili jako děti za zmrzlinářským autem.